

А. А. ГРІНЬКО

Алла Андріївна Грінько, здобувач Інституту права імені князя Володимира Великого Міжрегіональної Академії управління персоналом

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕСТРУКТОРИЗАЦІЇ АКТИВІВ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРСЬКОЇ (КОМЕРЦІЙНОЇ) ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ДЕОФШОРИЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Необхідність реструктуризації активів суб'єктів господарювання зумовлена низкою проблем, серед яких основними є: неефективність системи управління, техніко-технологічне відставання виробництва, відсутність власних обігових коштів, низька конкурентоспроможність продукції. Вирішення цих проблем пов'язане насамперед із формуванням нових механізмів правового регулювання процесів реструктуризації, які відповідали б внутрішньому стану підприємств і умовам ринку. Особливості перетворень пов'язані з впровадженням нових методів організації економічної діяльності, розвитком підприємництва, що базується на приватній власності і масштабністю розпочатих антиофшорних програм з ініціюванням структурних перетворень на основі інноваційного розвитку економіки.

При формуванні наукової парадигми реструктуризації активів суб'єктів господарювання розробка антиофшорного законодавства викликана необхідністю створення інструментарію для проведення синхронних господарських змін. Розуміння підприємства як складної ієрархічної соціальної організації робить центральною проблемою реструктуризації активів як результату не тільки внутрішніх змін, а й зовнішніх трансформаційних впливів.

Використання українськими організаціями офшорних юрисдикцій зачіпає інтереси держави у вигляді зниження податкових надходжень до бюджету, ухилення від сплати податків, скорочення фінансування суспільного сектора економіки, внаслідок чого неплательники податків опиняються у вигіднішому становищі порівняно із законслухняними платниками податків, що може спровокувати у відповідь реакцію останніх.

Активними напрямками використання офшорних юрисдикцій є реструктуризація активів компанії та відмивання незаконно одержаних доходів їх власниками. Недосконалість українського законодавства, відсутність правової бази та дієвого обміну інформацією з іноземними державами, сприяють використанню офшорних юрисдикцій і ухиленню від сплати податків у значних масштабах.

Аналіз українського та іноземного досвіду щодо протидії ухиленню від сплати податків з використанням зарубіжних офшорних юрисдикцій дає змогу виробити рекомендації та пропозиції із вдосконалення українського законодавства, спрямовані на забезпечення фіскальних інтересів українського бюджету. Україна, маючи намір інтегрування до ЄС, повинна уважно аналізувати основні правові ініціативи анти-BEPS-реформ: комплекс заходів податкової політики анти-BEPS і їх основні положення; зовнішня податкова стратегія ЄС (затверджена 25 травня 2016 р.); рекомендація 271 (тест основної мети (PPT) в рамках GAAR в податкових угодах і визначення постійного представництва); розширення сфери дії автоматичного обміну інформацією (EoI) по звітності між країнами (CbC reporting); проект податкової директиви ЄС по анти-BEPS.

Усі ці документи повинні бути ретельно проаналізовані крізь призму вітчизняних реалій та законодавства. Слід нагадати, що піонером міжнародного руху «за повний міжнародний податковий контроль», стали США, які вже давно небезуспішно експериментують з нормами про протидію ухиленню від оподаткування (GAAR*, SAAR**). Саме США спонукали до участі в цьому русі і своїх європейських колег. Результатом чого з'явився план заходів щодо протидії розмиванню податкової бази й виводу прибутку з-під оподаткування (план BEPS) та модельна податкова конвенція ОЕСР.

Відповідно до вищезазначеного ми ставимо перед собою завдання на базі діючого законодавства України дослідити поняття, види та обумовленість реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності, виявити та проаналізувати чинники, які сприяють поширенню цих процесів та визначенню ролі держави в регулюванні процесу реструктуризації активів підприємств в умовах деофшоризації. Так, метою зазначеної статті є науково-теоретичне обґрунтування питань та розробка практичних рекомендацій з державного регулювання процесів реструктуризації активів суб'єктів господарювання в умовах деофшоризації економіки України, узагальнення й систематизація категорії «реструктуризація», аналіз організаційно-правових заходів щодо реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності.

Об'єктом дослідження виступають регулятивні процеси економіки України в умовах деофшоризації.

© А. А. Грінько, 2016

* General Anti-Abuse Rule – загальне правило з боротьби з ухиленням від оподаткування. Директива передбачає звільнення від оподаткування вихідних і вхідних дивідендів (або зарахування податків, що сплачуються під час отримання вхідних дивідендів, проти корпоративного податку, сплаченого в країні – джерелі дивідендів із прибутку, пов'язаного з такими дивідендами) за умови, що дивіденди виплачуються й отримуються компаніями – резидентами країн – членів ЄС.

** Special Anti-Avoidance Rules – спеціальне правило з боротьби з ухиленням від оподаткування.

Предметом – теоретико-правові засади та практичні аспекти реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності в умовах деофшоризації економіки України.

Варто зазначити, що окремі аспекти реструктуризації досліджувало у своїх працях багато науковців, зокрема, Б. Андрушків, І. Бабій, Ю. Банах, Ю. Безугла, М. Білик, Т. Володарчик, О. Вятрович, Н. Гавкалова, О. Гавриш, О. Герафонова, Л. Гриценко, Г. Єфімова, О. Іваниця, Т. Іванова, Л. Каткова, Л. Квятковська, С. Львовичкін, О. Марценюк, С. Мішин, Ю. Нікітін, О. Овсак, О. Омельченко, В. Опарін, О. Терещенко, В. Федосов та ін.

Але незважаючи на значну кількість наукових публікацій з обраної проблематики, теоретичні питання реструктуризації активів суб'єктів підприємництва, зокрема правове забезпечення реструктуризації активів в умовах деофшоризації економіки України, потребують проведення окремих наукових розробок, вивчення для забезпечення виваженого державного управлінського впливу на процеси реструктуризації, що в сукупності підтверджують об'єктивний характер актуальності представленої статті.

Сьогодні вивченню теоретичних основ і механізму реструктуризації суб'єктів господарювання в науковій літературі приділяється достатньо уваги, але більшість напрацювань стосується економічних аспектів реструктуризації підприємств, проте як нормативно-правове забезпечення реалізації реструктуризаційних заходів потребує ґрунтовних досліджень як невідокремлений процес в контексті господарського права. Дослідники законодавчого забезпечення реструктуризації підприємств зауважують, що з правового погляду реструктуризація та фінансове оздоровлення недержавних підприємств – це врегульована нормами права система організаційно-економічних, правових та інших заходів, спрямованих на зміну суті й характеру відносин власності і майно підприємства, трудових та управлінських відносин (внутрішніх і зовнішніх) шляхом реорганізації підприємств чи їх ліквідації з метою створення на засадах приватної власності на майно нових суб'єктів підприємницької діяльності ринкового типу в Україні. Так, основа всіх реструктуризаційних змін у сфері господарювання від здобуття незалежності нашої країни – так звана реформа економіки. Однак таке розуміння законодавчого регулювання реструктуризаційних процесів було актуальним для попереднього століття. Сучасний рівень розвитку економіки, в якій взаємодіють суб'єкти господарювання, потребує постійного перегляду, уточнення, коригування та вдосконалення законодавчого забезпечення реструктуризації не лише корпоративної (яка в основному законодавчо регулюється шляхом реорганізації чи ліквідації), а й інших її форм: фінансової, виробничої, управлінської, реструктуризації активів.

У сучасних умовах господарювання вдосконалюється забезпечення фінансового управління підприємства за допомогою його реструктуризації. Втім у більшості досліджень відсутнє конкретне визначення сутності та змісту категорії «реструктуризація», що зумовлено, багатогранністю даної категорії.

Як слушно зазначають О. Терещенко та Н. Волошак, реструктуризацію підприємства можна визначити як комплекс фінансово-економічних, організаційних і правових заходів, спрямованих на оновлення структури підприємства та управління, фінансів і виробництва, організаційно-правової форми діяльності, що дають змогу вдосконалити фінансово-економічні відносини підприємства для забезпечення ефективного використання його потенціалу і збільшення його ринкової вартості¹.

Відповідно, доцільно розглядати взаємозв'язані форми та види реструктуризації суб'єктів господарювання за наступною класифікацією:

- 1) За ступенем обсягу (часткова, обмежена, комплексна, всебічна);
- 2) За видами (управлінська, технічна, економічна, фінансова, орг-правова);
- 3) За формою (оперативна та стратегічна);
- 4) За типом фінансово-економічної спрямованості (внутрішня та зовнішня).

Р. В. Скудар підкреслює, що реструктуризація включає формування різних форм власності, впровадження нових форм управління, законодавче закріплення відносин між виробниками, фінансове забезпечення підприємницької діяльності².

У свою чергу, О. М. Кондрашов зазначає, що поняття «реструктуризація» може по-різному трактуватися залежно від інтересів суб'єктів управління, різних власників і безпосередньо суб'єкта – підприємства, а також варіанта її реалізації, але мета і зміст реструктуризації залишаються єдиними. Так, наприклад, для підприємства реструктуризація є комплексною зміною структури внутрішніх ресурсів підприємства (активів і пасивів), а також системи управління, свідоме приведення їх у відповідність до зовнішніх умов з метою підвищення рентабельності й конкурентоспроможності виробництва. При цьому змінюються співвідношення, структура названих ресурсів: зокрема, за рахунок ліквідації (відділення) непродуктивних ресурсів чи активів (зайвих у даній ринковій ситуації) і привнесення відсутніх ресурсів (капіталу «ноу-хау»). Саме такий спосіб підвищення ефективності підприємств є специфікою реструктуризації та відмежовує її від інших інструментів впливу на виробництво³. Цілком погоджуємося з вищезазначеними визначеннями представлених науковців.

Варто зазначити, що сьогодні для України є конче необхідним, щоб органи державної влади розробили нові ініціативи для приведення у відповідність правил ведення бізнесу згідно з правилами ЄС. Прикладом чого може бути City Code on Takeovers and Mergers, цілло якого є забезпечення рівності, захисту й інформованості акціонерів про поглинання та обмеження дій ради директорів товариства, що поглинається⁴.

У межах законодавства Європейського Союзу не існує уніфікованого нормативного документа, який регулював би всі способи реорганізації, але такі її форми, як злиття (приєднання) та поділ, регулюються Директивою № 3 про злиття акціонерних товариств і Директивою № 6 про поділ акціонерних товариств відповідно⁵.

Зважаючи на предмет та мету нашого дослідження, вважаємо за доцільне звернути увагу на теоретико-правові засади деофшоризаційних процесів.

Офшоризація – це об'єктивний прояв сучасної глобалізації та інтернаціоналізації світогосподарських процесів. Країни, що інтегровані у світові фінансово-інвестиційні та торговельні відносини, зосереджуються на формуванні конкурентоспроможних стимулів і обмежень, щоб протидіяти масовій втечі капіталу в офшорні юрисдикції, оптимальній стратегії розвитку бізнес-структур, покращення підприємницького середовища, з націленістю на повноцінну та успішну інтеграцію у світогосподарські процеси. Для України в таких умовах надважливим завданням є трансформація використання офшорів для завоювання висококонкурентних закордонних ринків, інтеграція в глобалізоване конкурентне середовище та наближення до стандартів ЄС.

«*Деофшоризація*» (англ. de-offshorization, від слова offshoring) – це проведення державою комплексу заходів у законодавчій, правовій та інформаційній сферах задля зниження або виключення подальшого залучення в національний господарський обіг резидентів під виглядом іноземних осіб або з використанням іноземних правових конструкцій, які мають на меті переважно незаконні або недобросовісні цілі.

Загальновідомо, що концепція офшорного бізнесу базується на відмінностях резидентного та територіального підходів до оподаткування⁶, що дає змогу отримувати реальні вигоди на основі суперечностей між країнами, що застосовують різні принципи оподаткування (70 різних офшорних юрисдикцій). Утім характер впливу офшорів на міжнародні економічні відносини неоднозначний⁷.

Зазначимо, що на відміну від високорозвинених країн Заходу в Україні в офшорах знаходяться передусім материнські компанії, а не їх філії, тобто виведення і збереження активів домінує над податковою оптимізацією як бажання захистити свою власність від корумпованої влади і рейдерів.

Перелік офшорних зон затверджується розпорядженням Кабінету Міністрів України. У 2015 р. уряд ухвалив три розпорядження, які містили різну кількість офшорних зон, зокрема:

– Розпорядження КМУ № 449-р від 14 травня 2015 р. «Про затвердження переліку держав (територій), які відповідають критеріям, установленим підпунктом 39.2.1.2 підпункту 39.2.1 пункту 39.2 статті 39 Податкового кодексу України»⁸;

– Розпорядження КМУ від 16 вересня 2015 р. № 977-р «Про затвердження переліку держав (територій), які відповідають критеріям, установленим підпунктом 39.2.1.2 підпункту 39.2.1 пункту 39.2 статті 39 Податкового кодексу України»⁹. Цим документом затверджено такий Перелік держав (територій), які відповідають критеріям, установленим підпунктом 39.2.1.2 підпункту 39.2.1 пункту 39.2 статті 39 Податкового кодексу України.

Як зазначалось, процеси реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності в умовах деофшоризації економіки ми пропонуємо розділити на два види: *внутрішньодержавні* та *зовнішньодержавні*.

Внутрішньодержавні процеси реструктуризації активів суб'єктів господарювання – це застосування заходів з метою зміни в структурі та складі «активного» балансу, що проводяться в межах національної юрисдикції.

Аналізуючи українську практику квазіправових виводів активів, можна виділити наступні основні *способи* внутрішньодержавної реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності:

- виведення активів за «прямими» угодами;
- виведення грошових коштів;
- виведення акцій або інших цінних паперів;
- виведення активів через біржу;
- виведення активів через обтяження майна;
- внесення майна в статутний капітал;
- виведення активів через виконавче провадження;
- корпоративні аспекти виведення активів.

Зовнішньодержавні процеси реструктуризації активів суб'єктів господарювання – це застосування заходів щодо оптимізації оподаткування шляхом планування податків суб'єктом господарювання методом використання легальних механізмів іноземних офшорних юрисдикцій.

Звернемося до специфіки *зовнішньодержавної реорганізації активів*.

Так, можна виділити наступні 4 групи (способи) *виведення коштів в офшорні юрисдикції*, а саме: 1) використання компанії-посередника; 2) перепродаж товару; 3) надання інформаційних послуг; 4) отримання позики.

Варто зазначити, що недостатня увага, що приділяється дослідженню організаційно-правового виду реструктуризації суб'єктів господарювання (реорганізація та ліквідація) зумовлює поглиблений аналіз нормативно-правової бази, реструктуризації суб'єктів недержавного сектора економіки.

Норми, що стосуються загальних питань законодавства, визначаються, перш за все, нормами, закріпленими Конституцією України¹⁰. Конституція не тільки визначає правові гарантії права на підприємницьку діяльність (ст. 42 Конституції), а як закон прямої дії гарантує недоторканність права власності, забезпечує рівні правові можливості для правового захисту порушених чи оспорюваних прав та законних інтересів громадян (ст.ст. 19, 41, 55 Конституції). Базисом є конституційні основи правопорядку у сфері господарювання в правовій державі¹¹. Фіксація в Конституції України права людини і громадянина на підприємницьку діяль-

ність для українського законодавства та суспільного життя має історичне та інституційне значення для економічних прав і свобод людини¹².

Норми щодо реструктуризації підприємств містяться у господарському та цивільному кодексах, Законах України, постановах та розпорядженнях КМУ, а також відомчих нормативно-правових актах.

Відповідно до ГК України реорганізація та ліквідація підприємств є видами припинення їх діяльності. Ним передбачено п'ять форм реорганізації суб'єктів господарювання (підприємств): злиття, приєднання, виділення, поділ, перетворення¹³. При цьому злиття підприємств передбачає, що усі майнові права та обов'язки кожного з них переходять до підприємства, утвореного внаслідок злиття. Перетворення одного підприємства на інше супроводжується тим, що до новоутвореного підприємства переходять усі майнові права й обов'язки попередника.

Відповідно до ЦК України юридична особа припиняється в результаті передавання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам- правонаступникам (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або в результаті ліквідації. Юридична особа є такою, що припинилася, з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення¹⁴.

Вищезазначені правовідносини регулюються Законами України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців»¹⁵, «Про господарські товариства»¹⁶, «Про захист економічної конкуренції»¹⁷, «Про цінні папери та фондовий ринок»¹⁸, «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»¹⁹, «Про державну допомогу суб'єктам господарювання»²⁰ та численними підзаконними актами. Так, можливість застосування прогресивних методів і способів реструктуризації залежить насамперед від якості законодавчих і нормативних актів, що регулюють відповідні перетворення.

Незважаючи на те, що на перший погляд законодавство, що регулює правовідносини в сфері реструктуризації є сформованим, відчувається брак регламентації важливих організаційно-економічних заходів (вимоги до умов ухвалення рішення про реорганізацію, порядку узгодження питань щодо реорганізації з учасниками в господарських товариствах, порядок визнання реорганізації недійсною)²¹. Важливим є і те, що нормативно-правові документи України майже не відрізняють регулювання реструктуризації підприємств державного сектора економіки від реструктуризації недержавних підприємств, де не може бути єдиного підходу до реструктуризації підприємств всіх форм власності та секторів економіки.

Вищезазначене допомагає дійти наступних висновків:

1. Визначення категорії «реструктуризація» у нормативних актах мають широке тлумачення, що призводить до виникнення проблем на практиці. Це впливає на легітимність дій суб'єктів господарювання – учасників процесу реструктуризації в умовах деофшоризації економіки України.

2. Вважаємо за доцільне розмежувати законодавство, що регулює питання реструктуризації суб'єктів господарювання державного і приватного сектора економіки з урахуванням їх особливостей функціонування.

3. Реструктуризація активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності провадиться в умовах правового вакууму та враховує обмеження і ризики в сучасних умовах деофшоризації. Тому актуальною є розробка науково-методичних рекомендацій щодо реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності із врахуванням динамічних змін в чинному законодавстві, практичного досвіду та дослідження науковців.

4. Систематизація та аналіз чинного та перспективного законодавства з метою розробки заходів нівелювання негативних наслідків для інтересів держави та ризиків для суб'єктів господарської діяльності є важливим як для самих підприємців так і для державних органів, що контролюють ці процеси.

5. Головний стримуючий чинник – невідповідність і застарілість НПА щодо змін в економічному середовищі відповідно до запроваджених процесів деофшоризації, змін податкового законодавства, фінансових відносин, стандартів бухгалтерського обліку, звітності тощо.

¹ Терещенко О. О. Фінансові доміанти реструктуризації підприємств / О. О. Терещенко, Н. В. Волошак // Фінанси України. – 2009. – № 4. – С. 82–90. – С. 86.

² Скудар Р. В. Реструктуризація виробництва в умовах реформування підприємств важкого машинобудування : автореф. дис. ... канд. екон. наук : спец. 08.06.01 / Р. В. Скудар // Нац. гірнич. ун-т МОН України. – Дніпропетровськ, 2005. – 20 с. – С. 3.

³ Кондрашов О. М. Зміст та значення процесів реструктуризації промисловості / О. М. Кондрашов // Економіка та держава. – 2006. – № 5. – С. 22–24. – С. 24.

⁴ Кібенко О. Право товариств (company law): порівняльно-правовий аналіз acquis Європейського Союзу та законодавства України / О. Кібенко, А. Пендак Сарбах. – К. : Юстініан, 2006. – 496 с. – С. 115.

⁵ Кібенко О. Р. Європейське корпоративне право на етапі фундаментальної реформи: перспективи використання європейського законодавчого досвіду у правовому полі України : моногр. / О. Р. Кібенко. – Х. : Страйд, 2005. – 432 с. – С. 67.

⁶ Павлов П. В. Особый административно-правовой режим на территории офшорных зон: порядок применения и направления совершенствования // *НВ: Экономика, тренды и управление*. – 2012. – № 1 – С. 19–30. – С. 22.

⁷ Хейфец Б. А. Офшорные юрисдикции в глобальной и национальной экономике : моногр. – М. : Экономика, 2008. – С. 133–134. – С. 134.

⁸ Про затвердження переліку держав (територій), які відповідають критеріям, установленим підпунктом 39.2.1.2 підпункту 39.2.1 пункту 39.2 статті 39 Податкового кодексу України : розпорядження КМУ від 16 вересня 2015 р. № 977-р : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/977-2015-%D1%80>

⁹ Розпорядження КМУ від 16 вересня 2015 р. № 977-р «Про затвердження переліку держав (територій), які відповідають критеріям, установленим підпунктом 39.2.1.2 підпункту 39.2.1 пункту 39.2 статті 39 Податкового кодексу України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/977-2015-%D1%80>

¹⁰ Конституція України від 28 червня 1996 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

¹¹ Господарське право : навч. посіб. – 2-ге вид., доп. і перероб. / В. І. Лебідь, Н. О. Можаровська, Л. Л. Нескороджена. – К. : Алерта, 2014. – 416 с. – С. 5–6.

¹² Господарське право : підруч. / Д. В. Задихайло, В. М. Пашков, Р. П. Бойчук та ін. ; за заг. ред. Д. В. Задихайла, В. М. Пашкова. – Х. : Право, 2012. – 696 с. – С. 44.

¹³ Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

¹⁴ Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

¹⁵ Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : Закон України від 15 травня 2003 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/755-15>

¹⁶ Про господарські товариства : Закон України від 19 вересня 1991 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>

¹⁷ Про захист економічної конкуренції : Закон України від 11 січня 2001 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2210-14>

¹⁸ Про цінні папери та фондовий ринок : Закон України від 23 лютого 2006 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3480-15>

¹⁹ Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 14 травня 1992 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>

²⁰ Про державну допомогу суб'єктам господарювання : Закон України від 1 липня 2014 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1555-18>

²¹ Пономаренко Н. О. Реструктуризація підприємств державного сектора з метою їх капіталізації (теоретичні аспекти) / Н. О. Пономаренко // Стратегія і механізми регулювання промислового розвитку : зб. наук. пр. – Донецьк : ІЕП НАНУ, 2010. – С. 154–166.

Резюме

Гринько А. А. Теоретико-правові засади реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності в умовах деофшоризації економіки України.

У статті представлено теоретико-правовий аналіз процесів реструктуризації активів суб'єктів господарської (комерційної) діяльності в умовах деофшоризації України. Виокремлено та згруповано напрями підвищення ефективності проведення реструктуризаційних процесів у сучасних економічних умовах.

Ключові слова: суб'єкти господарювання, господарська діяльність, офшорна юрисдикція, офшорна компанія, офшорна зона, деофшоризація, реструктуризація, реструктуризація активів.

Резюме

Гринько А. А. Теоретико-правовые основания реструктуризации активов субъектов хозяйственной (коммерческой) деятельности в условиях деофшоризации экономики Украины.

В статье представлен теоретико-правовой анализ процессов реструктуризации активов субъектов хозяйственной (коммерческой) деятельности в условиях деофшоризации Украины. Выделены и сгруппированы направления повышения эффективности проведения реструктуризационных процессов в современных экономических условиях.

Ключевые слова: субъекты хозяйствования, хозяйственная деятельность, офшорная юрисдикция, офшорная компания, офшорная зона, деофшоризация, реструктуризация, реструктуризация активов.

Summary

Grinko A. Theoretical and legal bases of restructuring of business entities' assets in the condition of deoffshorization of Ukraine's economy.

The article presents a theoretical and legal analysis of the asset restructuring processes of business entities (commercial) activities under deoffshorization Ukraine. Highlighted and grouped ways to improve the effectiveness of the restructuring process in the current economic conditions.

Key words: business entities, economic activities, offshore jurisdictions, offshore company, offshore area, deoffshorization, restructuring, asset restructuring.